

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

Agentia Nationala de Administrare Fiscala

Directia generala de solutionare

a contestatiilor

DECIZIA NR. _____ / _____ 2005

privind solutionarea contestatiei depusa de **SOCIETATEA X** inregistrata la Ministerul Finantelor Publice - Agentia Nationala de Administrare Fiscala sub nr.340896/20.05.2005

Directia generala de solutionare a contestatiilor din cadrul Agentiei Nationale de Administrare Fiscala a fost sesizata de Directia generala a finantelor publice prin adresa nr.2465717.05.2005, inregistrata la Ministerul Finantelor Publice - Agentia Nationala de Administrare Fiscala sub nr.340896/20.05.2005 asupra Sentintei civile nr.317/08.10.2002 pronuntata de Curtea de Apel in Dosar nr.3670/CA/2002, ramasa definitiva prin Decizia nr.455/05.02.2004 a Inaltei Curtii de Casatie si Justitie data in Dosarul nr.3189/2002.

Din analiza documentelor existente la dosarul cauzei reiese ca la data de 20.05.2002, societatea X a formulat actiune la Curtea de Apel, fiind inregistrata sub nr.3670, prin care a solicitat instantei sa anuleze procesul verbal de constatare nr.5254/20.02.2002 incheiat de Directia Generala a Finantelor Publice precum si Decizia nr.260/15.04.2002 emisa de Ministerul Finantelor Publice.

Prin Sentinta civila nr.317/08.10.2002, Curtea de Apel admite in parte actiunea formulata de societatea X si anuleaza punctul 2 din decizia nr.260/15.04.2002 emisa de Ministerul Finantelor Publice, trimitand dosarul cauzei la Ministerul Finantelor Publice pentru a se pronunta pe fond asupra cererii reclamantei privind anularea procesului verbal nr.5254/20.02.2002 prin care s-a stabilit ca societatea X datoreaza bugetului de stat impozit de 90% asupra veniturilor din chirii, stabilit conform art.38 alin.5 din Legea nr.133/1999 si penalitati aferente.

Pentru a se pronunta astfel, instanta a retinut ca in conformitate cu art.1 din Ordonanta Guvernului nr.2/2001, o fapta este contraventie daca este calificata ca atare printr-un act normativ, or, incheierea contractelor de inchiriere, de concensionare sau asociere in participatiune de o intreprindere mica si obtinerea de venituri in baza unor astfel de contracte nu au fost calificate de legiuitor prin dispozitiile Legii nr.133/1999 ca fiind contraventii.

Prin urmare, instanta a apreciat ca masura impozitarii prevazute la art.38 alin.5 din Legea nr.133/1999 nu este o sanctiune contraventionala, chiar daca este prevazuta in cap.6 care reglementeaza sanctiunile din acest act normativ.

Recursul declarat de Directia generala a finantelor publice impotriva Sentintei civile nr.317/08.10.2002 a fost respins ca nefondat de Inalta Curte de Casatie si Justitie prin Decizia nr.455/05.02.2004.

Avand in vedere solutia data de instanta, in urma judecarii actiunii formulata de reclamanta, Agentia Nationala a Administrare Fiscala prin Directia generala de solutionare a contestatiilor este investita sa se pronunte pe fond asupra contestatiei societatii avand ca obiect impozit de 90% asupra veniturilor din chirii, stabilit conform art.38 alin.5 din Legea nr.133/1999 si penalitati in suma x lei.

I. Referitor la impozitul pe chirii, contestatoarea arata ca singura solutie pentru asigurarea conservarii, pazei si mentinerii integritatii patrimoniului pana la stabilirea definitiva a statutului juridic al societatii era inchirierea spatiilor disponibile.

In sustinerea cauzei, contestatoarea afirma ca in procedura Legii nr.64/1995, republicata, intreg patrimoniul societatii se afla la dispozitia Adunarii generale a Creditorilor si Judecatorului sindic care au interzis organizarea de licitatii in scopul vanzarii de active si bunuri, desi s-a solicitat in mod repetat.

Ca urmare, avand in vedere aceasta stare de fapt si de drept, administratorul judiciar a fost obligat sa inchirieze anumite active pentru a asigura banii necesari pentru paza si conservarea patrimoniului intreprinderii, fondul de salarii si alte datorii curente, obligatie fireasca rezultata din dispozitiile Legii nr.64/1995.

In ceea ce priveste penalitatile, contestatoarea arata faptul ca nefunctionarea unor active a fost o consecinta a embargourilor repetate impuse de Comunitatea Internationala asupra Iugoslaviei.

Contestatoarea mai sustine ca, potrivit art.38 din Normele metodologice date in aplicarea Legii nr.133/1999, verificarea respectarii dispozitiilor acestei legi este de competenta Ministerului pentru Intreprinderi Mici si Mijlocii si Cooperatie.

II. Prin procesul verbal nr.5254/20.02.2002, organele de control din cadrul Directiei controlului fiscal au constatat ca pentru perioada anilor 1999 - 2001 societatea nu a respectat prevederile Legii nr.133/1999 privind stimularea intreprinzatorilor privati pentru infiintarea si dezvoltarea intreprinderilor mici si mijlocii.

Astfel, la verificarea efectuata s-a constatat ca neutilizate spatiile, utilajele si echipamentele tehnice ale sectiilor Polietilena de Joasa Presiune si sectia OXO (oxoalcooli).

Intrucat societatea nu a inregistrat venituri din desfasurarea activitatilor specifice in cele doua sectii, organele de control au calculat penalitati anuale in temeiul dispozitiilor art.38 alin.6) din Legea nr.133/1999 .

De asemenea, organele de control au mai constatat ca in perioada 01.08.1999 - 30.11.2001 societatea a inchiriat spatii de productie si depozitare unor beneficiari in baza unor contracte de inchiriere.

Deoarece societatea nu a calculat si nu a virat la bugetul de stat impozitul de 90% asupra veniturilor realizate din inchiriere, in baza dispozitiilor art.35 alin.5) din Legea nr.133/1999 organele de control au calculat in sarcina contestatoarei un impozit aferent acestor venituri realizate.

III. Din analiza celor prezentate, a documentelor anexate la dosarul cauzei si in raport cu prevederile legale invocate de organele de control si de contestatoare in perioada verificata se retin urmatoarele:

1. Referitor la capatul de cerere privind impozitul aferent veniturilor din inchirierea activelor, cauza supusa solutionarii este daca societatea avea obligatia sa impoziteze cu 90% veniturile din inchirierea activelor, in conditiile in care, la data realizarii veniturilor, statul era actionar majoritar la Societatea X

In fapt, se retine ca in perioada 01.08.1999 - 30.11.2001 societatea X a realizat venituri din inchirierea unor spatii aflate in administrarea sa, fara a calcula si vira la bugetul de stat impozitul pe venit, aferent.

Societatea avea in perioada 01.08.1999 - 30.11.2001 spatii disponibile care au fost inchiriate pe baza de contract.

In baza acestor contracte contestatoarea a obtinut venituri din chirii.

Totodata, din actul de control contestat reiese ca in perioada 01.08.1999 - 30.11.2001 societatea X avea urmatoarea structura a actionariatului:

- X detinea 81,67% din actiuni;
- Y avea 16,7% din actiuni;
- Alti actionari detineau 1,6% din actiuni.

Rezulta ca in perioada verificata statul era actionar majoritar la aceasta societate.

În drept, în speta sunt incidente dispozițiile art.38 alin.(5) din Legea nr.133/1999 privind stimularea întreprinzătorilor privați pentru înființarea și dezvoltarea întreprinderilor mici și mijlocii, care precizează ca:

“Veniturile realizate în baza contractelor de concesiune, închiriere sau asociere în participațiune pentru activele sau spațiile aparținând societăților comerciale sau companiilor naționale la care statul este acționar majoritar, precum și regiilor autonome se impozitează cu 90%” .

Având în vedere cele precizate precum și reglementările legale în vigoare, în mod legal organele de control au calculat în sarcina contestatoarei impozit asupra veniturilor realizate din închirierea spațiilor deținute, contestația urmând a se respinge ca neîntemeiată pentru acest capăt de cerere.

Sustinerea societății potrivit căreia administratorul judiciar a fost obligat să închirieze anumite active pentru a asigura bani necesari pentru paza și protecție, fondul de salarii etc. nu se retine în soluționarea favorabilă a contestației întrucât impunerea veniturilor din închiriere, asociere sau concesiune a activelor și spațiilor nu este condiționată de motivele care au dus la obținerea respectivelor venituri, iar acolo unde legea nu distinge nici cel ce o interpretează nu trebuie să distingă.

2. Referitor la capatul de cerere privind penalitățile anuale, cauza supusă soluționării este dacă societatea avea obligația să plătească pentru spațiile, utilajele și echipamentele tehnice neutilizate o penalitate anuală de 1% din valoarea de inventar a acestora, în condițiile în care în perioada verificată statul era acționar majoritar la Societatea X.

În fapt, prin actul de control contestat s-a stabilit că societatea datorează pentru anii 1999, 2000, 2001 o penalitate pentru spațiile, utilajele și echipamentele tehnice neutilizate.

În drept, dispozițiile art.38 alin.(6) din Legea nr.133/1999 privind stimularea întreprinzătorilor privați pentru înființarea și dezvoltarea întreprinderilor mici și mijlocii, stipulează ca:

“Societățile comerciale și companiile naționale cu capital majoritar de stat, precum și regiile autonome vor plăti pentru spațiile, utilajele și echipamentele tehnice neutilizate, care nu au fost oferite întreprinderilor mici și mijlocii la vânzare sau în contract de leasing, o penalizare anuală de 1% din valoarea de inventar a acestora. Penalizarea se va face venit la bugetul de stat sau la bugetul local”.

În baza celor arătate mai sus, se retine că în mod legal organele de control au calculat penalități în sarcina contestatoarei, întrucât pentru anii 1999, 2000, 2001 societatea avea obligația să

vireze la bugetul de stat o penalitate anuala de 1% din valoarea de inventar a activelor neutilizate, deoarece statul era actionar majoritar la aceasta societate, astfel cum rezulta din procesul verbal contestat.

Sustinerea societatii privind contextul economic al embargoului impus Iugoslaviei nu are relevanta in solutionarea favorabila a cauzei intrucat prevederile Legii nr.133/1999 privind stimularea intreprinzatorilor privati pentru infiintarea si dezvoltarea intreprinderilor mici si mijlocii nu prevad dispozitii derogatorii de la aplicarea cotelor de penalizare in cazul activelor neutilizate.

Argumentatia contestatoarei referitoare la faptul ca "verificarea respectarii dispozitiilor Legii nr.133/1999 este de competenta Ministerului pentru Intreprinderi Mici si Mijlocii si Cooperatie" nu are relevanta in solutionarea favorabila a cauzei avand in vedere Sentinta civila nr.317/08.10.2002 pronuntata de Curtea de Apel in Dosar nr.3670/CA/2002, ramasa definitiva urmare a Deciziei nr.455/05.02.2004 a Inaltei Curti de Casatie si Justitie, prin care instanta trimite cauza spre solutionare Ministerului Finantelor Publice pentru a se pronunta pe fond asupra cererii reclamantei.

Fata de cele aratate, contestatia urmeaza sa fie respinsa ca neintemeiata si pentru acest capat de cerere.

Pentru considerentele retinute si in temeiul art.38 alin.(5), alin.(6) din Legea nr.133/1999 privind stimularea intreprinzatorilor privati pentru infiintarea si dezvoltarea intreprinderilor mici si mijlocii, coroborat cu art.185 alin.(1) din Ordonanta Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicata, se

DECIDE

Respingerea ca neintemeiata a contestatiei formulata de *societatea X* pentru impozitul de 90% asupra veniturilor din inchirierea activelor si penalitati anuale de 1% pentru spatiile, utilajele si echipamentele tehnice neutilizate in perioada anilor 1999, 2000 si 2001.

Prezenta decizie poate fi atacata la Curtea de Apel, in termen de 30 zile de la comunicare.

